

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÈNTIMS PER TOT ESPANYA.
 Números atressats: 10 cèntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

CONSUMATUM EST

UAN llegim qu' alguns periòdichs, com *La Publicidad*, formulan la séva actitud dihent: *Con Castelar y con la República*, 'ns quedem patidifusos y sense saber en quin mon vivim. Castelar y la República eran avants una mateixa cosa; pero avuy son dos termes antitètics. Unicament la cega idolatria per un home qu' en lo punt culminant de la séva existencia olvida tota

la séva historia y traiciona la confiansa qu' en ell tenia posada un partit numerós y entusiasta, pot explicar la contradicció flagrante en que incorren alguns dels séus amichs incondicionals.

En Castelar avuy es la negació de la República, com la República avuy es la negació de 'n Castelar.

Per no comprendre aixis y per no declararho tal com se comprén, es precis viure en lo mon de las ilusions, en una especie de Babia infantil, indigna dels homes que 's dedican a la politica. Respectable es sempre la bona té, respectable la sinceritat; pero la santa ignocencia y la credulitat mansissima son en politica perillosas ridiculas. ¡Ay dels homes que creyentse combregar ab la sustancia dels ideals, combregan sols ab rodas de moli!

Perque, fins deixant apart los traballs funestos que baix cortina pugan haverse efectuat pera realisar la confusió dels possibilistas ab la fusió; deixant apart las promesas de carteras y posiciones que pugan haver mediat entre las dos parts contractants, ó siga entre Castelar y en Sagasta; deixant apart tota aquesta estrategia oculta y premeditada, que durant tan temps ha sembrat la perturbació y la incertitut en las filas possibilistas, sempre queda en peu y al descubert lo qu' es públich, lo qu' está a la vista de tothom, lo que no pot ignorar ningú que tinga ulls per veure y orellas per sentir; sempre queda en peu y al descubert lo qu' es una conseqüencia indeclinable de haver anat a las urnas en las últimas eleccions barrejats y confosos ab los elements ministerials y en contra de la concentració republicana.

Y aquesta conseqüencia son las declaraciones gravissimas del desventurat Sr. Almagro en son discurs, que sembla 'l sèn testament. Lo Sr. Almagro, sense que ningú 'l desmentís, declaró qu' eran *la expresion reflexiva de mi partido, teniendo además el asentimiento expreso del Sr. Castelar.*

rá *El Globo*, aixis ho reconeix tothom.... menos *La Publicidad* en lo primer moment, si bé més tart ha tractat de rectificar las sévas impressions.

De manera que qui está ab en Castelar, no pot estar ab la República.

Llegeixin sino 'l discurs del diputat granadí, llegeixin sobre tot las sévas rectificacions y se 'n vencerán.

¡Hi ha cap republicá de verdaderas conviccions que puga reconeixer qu' estiga tancat lo periodo constituyent imperant la monarquia? Donchs lo Sr. Almagro vá dirho, olvidant que per tot partit sols se tanca 'l periodo constituyent quan triunfa y li es dable traduhir en lleys lo séu programa. Es una heretjia fer semblant afirmació desde 'l camp republicá, imperant una monarquia hereditaria, que té detentada la soberania nacional y s' assumeix la potestat suprema de convocar y disoldre las Càmaras.

Per aquest motiu qui tals manifestacions accepti ha de renunciar al dictat de republicá. Y aquestas manifestacions van ser fetas en nom de 'n Castelar.

Però no 'n hi havia prou ab ellas; era precis acen-tuarlas més y més, y Almagro vá ferho afirmant *que la forma de govern ja no es esencial: que aquestas son teorías antiquadas que avuy retxassa la ciencia moderna.*

Y aquí tenen com l' orador, autorissat per en Castelar, tractá d' enterrar las aspiracions republicanas, valentse de la mateixa aixada qu' en lo período de la Revolució de Setembre varen utilisar en Martos, en Rivero y tota la llopada dels cimbríos, al ferse monárquichs de D. Amadeo de Saboya.

Y si en Castelar va autorisar aquesta declaració ¿cóm ha de ser possible estar ab en Castelar y estar al mateix temps ab la República?

Timidament, lo Sr. Gil Berges manifestá las sévas conviccions republicanas, convertint en una especie de *platonisme* lo qu' era avants una convicció ferma y resolta. Y las declaraciones del diputat aragonés, ab tot y ser tan fluixas, van ofendre al Pontífice, que tras cortina, vé dirigint aquesta inicua maniobra.

¿Se vol encare una proba més evident de que la traició está consumada?

¡Ah! 'L Sr. Castelar, acostumat á gosar de la omnimoda confiansa dels seus partidaris, no solzament se 'ls ha venut, sino qu' encare juga ab ells de la manera més indigna. Com si siguessin los peóns de una partida de *ajedrez*, després de haverlos fet maniobrar a son pler, avuy los tanca dintre de la capsa y 'ls inutilisa.

Lo menos que pot exigirse á un home de la seva talla es la claretat y la franquesa.... ¿Cóm es que no surt a la llum pública á esqueixar la grúa? ¿Tem, per ventura, que tota la seva historia li salti á la cara? ¿Y si té aquest temor, per qué no 's retira resoltament de la política?

¡Ah! Es que, perque tot siga monstruós en aquest negoci, l' home que consagrà tota la seva eloqüencia á la causa republicana, en l' últim periodo de la seva

vida, baix fútils pretextos de un patriotisme incompatible ab la séva abstenció actual, consagra 'l més burdo maquiavelisme als interessos de la dinastia, inutilisant á un partit poderós, que tenia grans arrels en la opinió pública, y estava cridat á establir pacíficament las institucions republicanas.

Mil vegadas havia dit en Castelar que la forma única, indispensable y necesaria de las democracias, es la República; y avuy, considerant que 'ls que han sigut y serán sempre republicanos no volen dirse monárquichs, els obliga á ferne sense dirse 'n, prevalgut del inmerescut afecte qu' encare li professan, y de las fondas antipatias y dels odis africanos que ha lograt inbuhrilos contra las demés fraccions republicanas. Impossibile que may cap republicá puga perdonarli tan gran iniquitat.

Cada dia que passa aumenta 'l servilisme, 'l rebai-xament y la impotencia dels elements republicanos historichs qu' encare mantenen la séva adoració al idol de fanch.

Enmaranyats en las trenyinas dels sofismas castelariens, esma-perduts á través de una evolució fosca y negra com la traició que la dirigeix, sense la virilitat necessaria pera reivindicar aquella bandera que tants dias de gloria havia donat als seus partidaris,—Som republicanos:—exclaman: pero ningú 'ls creu, ningú té fe ab ells, ningú té confiansa ni en las sévas paraulas, ni en las sévas conviccions.

Unicament los partits monárquichs, fregantse las mans de gust, exclaman:

—Traballan per nosaltres y no 'ns costan res de mantenir.

P. K.

A mort lo diputat per Granada, Sr. Almagro. Republicanament vá morir algunas horas avants de contreure la terrible malaltia que l' ha portat al sepulcre.

La séva última campanya parlamentaria ab motiu de fer las declaraciones qu' en Castelar li havia encarregat, li produhi certa fatiga: un ayre 'l sorprenqué, y una pulmonia de caracter infecció ha acabat ab la séva existencia.

Sentim vivissimament la séva mort, tant més quan republicá de tota la vida, l' hem vist caure sobre 'ls mateixos llindars de la monarquia. Avuy plorém á l' home de talent y d' eloqüencia admirable.... Pero ja avants haviam lamentat que possehint tan hermosas

◆◆ Preu: 10 cèntims ◆◆ LO PRÓXIM DISSAPTE, DIA 17 DE JUNY ◆◆ Preu: 10 cèntims ◆◆
LA CAMPANA DE GRACIA
 PUBLICARÀ NÚMERO EXTRAORDINARI

Text escullit, per distingits escriptors, amenisat ab xispejants dibuixos dels coneguts artistas que il·lustren nostra publicació

condicions, s' hagués prestat à secundar certes miras, despullantse de la seva significació republicana.

Aquesta mort prematura convida ¡ay! à meditar sobre la caducitat de las cosas humanes!

Dissapte vinent publicarem lo número extraordinari corresponent al mes de juny. Los escriptors y 'ls artistas ab que contem per correspondre al gran favor que 'l públich ens dispensa, ja veurán com en obsequi d' ell, practican aquell conegut adagi catalá:

—Pel juny, la fals al puny!
Y no hi ha que dir si brandarem la fals en lo camp de la monarquia.

Tot Espanya protesta contra 'ls plans de 'n Gamazo. Totas las provincias reclaman, tots los estaments fan vivas gestions. Un crit general ressona per tot arreu. Lo crit de «¡Socorro!»

Per últim molts diputats de la majoria han comensat à ensenyar las dents al home funest encarregat de donar l' última escorreguda à la llimona.

Sols en Sagasta, fingint tal vegada una tranquilidat que no té, ha dit:

—Lo disgust de la majoria no té importancia.... No es més que un bolado dintre de un vás d' aygua.

Me sembla à mi que aquest bolado no será de sucre, sino d' arsénich.

Las últimas paraulas que pronunciá l' infelís Sr. Almagro, sigueren las següents:

—¡Me han envenenado!...
¡Ah! ¡Qui sab si 's referia als que abusant de la seva lealtat, varen inocularli 'l virus monárquich!...

L' arbre de la monarquia té molt mala sombra. Cap tráfuga pot alabarse de haverhi prosperat.

En Rivero deixá tota la grandesa del seu proverbial caràcter lo dia que va ferse monárquich.

En Martos en sos continuats viatjes de ida y vuelta arribá à perdre fins lo respecte dels qui sent president del Congrés, varen xiularlo.

Del infortunat Almagro, no 'n parlém.
¡Quin exemple més fatal y al mateix temps més dolorós!

Un aplauso als diputats per Barcelona Srs. Sol y Avila, que 'l dissapte passat se presentaren davant dels seus electors congregats en lo Teatro Calvo-Vico à donar compte de la seva conducta en lo Congrés.

La concurrencia qu' era numerosissima surti plenament satisfeta de aquell acte, tant per lo que aquest significava, com per las ideas contingudas en los eloqüents discursos que 's pronunciaren.

Una nota interessant.
Lo Sr. Sol y 'l Sr. Avila, en lo punt concret de la retirada de las Corts diferiren de criteri en la reunió de la minoria, votant cada un en un distint sentit.

Pero una vegada pres l' acort, no obehiren ja à cap més lley que à la voluntat de la majoria.

¿No es aquest fet un mentís eloqüent contra 'ls que pretenen que demà que vinga la República, no 'ns sabrem entendre?

L' héroe de Sagunto, trobantse à Madrid, va declarar que aquí à Barcelona ell no llegia més que *El Noticiero universal* y 'l folletí de *La Correspondencia de España*.

Aixís se compren que sigui un general tan entusiasmant.

Pero ell al menos podrà dir:
—¿No hi arribat à capitá general? ¿No hi fet tota la carrera? ¿Donchs qué 'n treuria d' encaparrarme?

Una frase de 'n Bosch y Fustegueras, pronunciada en plé Senat:

«La inmunitat parlamentaria té per objecte defensar als diputats y senadors contra 'ls jutjes influits per la política.»

De manera que la política influheix sobre una cosa tan sagrada com es la justicia.

¡Preciosa confessió qu' escoltará 'l pais no sense posárseli la pell de gallina!

¿Quina penitencia mereixen los que tan negre pecat confessan?

¡Ah! No més n' hi ha una que jo sápigam: uns quants anys de justicia republicana!

Aixó si qu' es veritat, y ho crech sense necessitat de que m' ho jurin.

La partida que l' altre dia va alsarse à Puente la Reyna, al crit de «¡Vivan los fueros!» capitanejada pel sargento López, no es cap partida carlista.

¿No saben en que 'm fundo per assegurarho?

Senzillament, en que la tal partida, als dos dias de sublevarse, estava ja disolta.

Si hagués sigut una partida carlista, à lo menos hauria durat un parell d' anys.

Un ensotanat furiós, de un poble de la provincia de Castelló, predicant contra 'l Centro Republicá, va anar engrescantse de tal manera, que al últim desbotá, exclamant:

«Si necessari es exterminarlo ab lo punyal à la ma, empunyemlo fins à derramar l' última gota de la nostra sanch. Y si aixó no basta, usém lo veneno.»

Y després hi haurá qui s' extranyi de qu' en certs moments, certas alimanyas sigan perseguidas pels carrers com à gossos rabiosos!

Ara suposém que puja en Cánovas y practica 'l sufragi universal si fa ó no fa en la mateixa forma en que l' ha practicat en Sagasta.

Suposém que diu que no tocará cap de las lleys votadas fins aquí: ni 'l jurat, ni 'l matrimoni civil, ni la de reunions, ni la de imprenta.

Y suposém, per últim, que diu que farà grans economias, que nivellará 'l pressupost y que farà tots los possibles pera salvar l' Hisenda.

Si aixó succeheix algún dia, qu' es molt probable ó casi segur ¿qué farà en aquest cas lo partit possibilista?

Lo partit possibilista castelari, tanca 'l período constituyent, y en nom de la patria y dels interessos de la Hisenda, presta 'l seu apoyo als fusionistas.

¿Quin motiu tindria pera no prestarlo igualment al partit conservador de la monarquia, en igualtat de circumstancias?

¡Ah! Una vegada s' ha donat la primera relliscada ¿qui es capás de preveure l' abisme ahont anirán à caure, 'ls que han deixat l' amparo ferm de las conviccions republicanas?

CARTAS DE FORA.—A Olot durant lo mes de maig han fet un gran número de prédicas descantellantse contra LA CAMPANA DE GRACIA, *La Esquilla de la Torratxa*, *Las Dominicales del libre pensamiento* y altres periódichs, dihent qu' estaven condemnats los que 'ls llegian. Lo qual no deixa de ser veritat: están condemnats à passar, llegintlos, un bon rato, y à viure previnguts contra las artimanyas dels ensotanats. L' home negre del Tura ocupantse de un protestant que hi ha en aquella població afirmá que si no plou es perque ell era allí. Per la seva part l' alcalde qu' es un home digne de vestir mitjas negras com los mateixos ensotanats, s' ha permès enviar à buscar à dit protestant tres vegadas distintas fentli gran pressió per ferlo marxar. Y no poguentlo conveure, fins enviá à buscar à l' amo de la casa de dispesas ahont dit protestant menja, dihentli que no li responia de la tranquilidat de casa seva. Valdria mil vegadas més que l' alcalde de Olot, en lloch de ferse servil instrument de la gent negra, exigís de tothom lo compliment de la lley, que imposa ab la tolerancia, 'l respecte à tots los cultos.

Avants de disoldres lo *Ctreul tradicionalista* de Sant Quintin de Mediona, lo qual succehirá prompte per falta de socios, à pesar de haver enviá à buscar sovint oradors qu' en reunió pública propaguessin las rancias ideas que sustenta, ha volgut fer una revivalla. Aixís, lo dia de *Corpus*, al passar la professó per davant del local, va apareixe en lo balcó una lápida ab las inicials D. P. R. Molta part del públich las interpretá com si volguessin dir *Doneu Palla Ruch*. Y com si aixó no basés, al passar lo tàlem, un socio desde 'l balcó va tirarhi un plat de papers retallats en cada un dels quals s' hi llegia en lletra menuda: *Viva la Religión y D. Carlos de Borbón*. De aquestas ridiculesas, de vegadas ne surten aquelles guerras civils tan crimals y salvatjes.

A Reus succehi dias passats un cas curiosissim. Sortiren set capelláns per la porta principal de la parroquia de Sant Pare al objecte de anar à buscar un difunt, y al trobarse à més de cent passos de dita iglesia, un d' ells digué:—Ay, ay, ¿qué no ho veuen que no portem la creu? Tots quedaren admirats al veure que havian tingut aquell descuit, y mentres un d' ells retrocedia, dirigintse à la parroquia à subsanar la falta, los demés mossens se quedaren plantats al mitj del carrer Major, y esperaren l' arribada de la creu, mirant los aparadors de las botigas per matá 'l temps. Res més ridícul que aqueix descuit y la presencia dels capelláns al carrer arrossegant la mandra. ¡Ah! Si haguessin tocat à anar à la montanya, aixís com en aquest cas varen descuidarse la creu, pregunto jo: ¿s' haurian descuidat lo trabuch?

MISTERIS

¡Hola! ¿Qui es aquell fulano de bigotet y perilla qu' en aquest precis moment surt de la Capitania? ¿No es lo senyor del *Uorón*? ¡Ell mateix!... ¿Ahont s' encamina? Cap à la estació del Nort: pren bitllet, se fica à dintre, puja al tren... ¿Ahont va? ¿A Madrid? Aixó dona mala espina; es precis averiguar lo motiu de la surtida.

Don Arseni... una pregunta, una pregunta senzilla: ¿qué va à ferhi à Madrid?

—Res:

¡compromisos de familia!

Lo tren se posa à volar; travessa camps, brama, xiula, com si 'l pobre conegués lo sagrat pes que tragina. Ja es à Madrid. Don Arseni baixa lleuger desseguida, y apenas treta la pols y arreglada la perilla, corra als salons del Congrés y allí vingan entrevistas, y recados, y conversas y parauletas furtivas.

Don Arseni... una pregunta, una pregunta senzilla: ¿qué significa aixó?

—¡Psé!...

¡visitas de cortesial!

Ha parlat ab en Gamazo més de tres horas y mitja; ha anat a casa en Sagasta y s' hi ha estat gran part del dia, s' ha trobat ab don Anton y han tallat tela llarguissima, ha vist à en Bermudez Reina, ha enrahonat ab en Favia, ab lo dissident Silvela, ab lo trist Lopez Dominguez, ab l' Azcárraga, ab en Concha y hasta ab lo vell Novaliches...

Don Arseni... una pregunta, una pregunta senzilla: ¿de qué han parlat?

—¡Qué sé jo!

De qualsevol tonteria...

Entre tant, Madrid s' entera de tan estranya visita; corran rumors estrambotichs, surten historias antigas, l' un pensa naps, l' altre cois, l' altre diu que xirivias... y 'l general del *Uorón* ab sa rialleta tranquilla, continúa caminant desde 'l Prado à las Vistillas, dant lloch à suposicions y conjeturas malignas.

Don Arseni... una pregunta, una pregunta senzilla: ¿qué fa... política?

—¡Jo?

¡Ja no m' hi fico en política!

Aquest feix de conferencias, aquest cúmulo d' entrevistas, tantas y tantas anadas, tantas y tantas visitas, ¿no tenen cap importancia ni 's rossan ab la política? ¿Aquest viatge es motivat per assumptos de familia? ¿Per xó no més puja y baixa y camina tot lo dia? ¿Per xó va à veure als cap-padres y 'ls prínceps de la familia?... Don Arseni... una pregunta, y aquesta si qu' es senzilla: ¿No té cap tia vosté?

—Si.

—Donchs... ¡contiu à sa tial!

C. GUMÁ

DESDE CHICAGO

Sr. Director de LA CAMPANA:

Qui 'm té sens novedat, lo cual que—com diuen los chulos de Madrid—no deixa de ser una novedat admirable.

M' explicaré. A Chicago, en épocas normals, passan infinitat de *porquerias*; no precisament per ser lo centro manipulator de tots los porchs que 's consumen à América y fins fora d' ella; sino perque, com en tota població moderna engrandida ràpidament, aquí afneix una multitud de personas de moralitat duptosa y qual únich modo de viure es la trampa, l' atach à la butxaca del próxim y la infracció continua de tots los mandaments de la lley de Deu.

Si, com ja dich, en temps normal passa aixó, ¿qué ha de succehir en una ocasió com la present, en que Chicago s' ompla de forasters ignocents y carregats de bitllets de banch, sense altre objecte que veure cosas, divertirse y gastar alegrement los diners que portan?

Figuris, donchs, que avuy Chicago en mitj del dia, es lo mateix que l' ensanche de Barcelona à mitja nit: un laberinto tenebrós ahont s' hi entra ben provehit y *artipatjat*, y se 'n surt ab molta facilitat sense portamonedas... y sense camisa.

Per xó li deya al comensar que trobarse aquí sens novedat, es la novedat més agradable à que pot aspirar lo foraster.

Si 'm pregunta lo que 'm sembla de la Exposició, resumiré la primera impressió rebuda en pocas paraulas: qualsevol diria que l' ha dirigida lo senyor Rius y Tallet. Aixó ho explica tot.

No pot donarse més desordre, més imprevisió ni més desguitarrament. La Exposició, oficialment, ja está inaugurada; pero avants de que estiga acabada de debó

me n' hi haurán hagut de ciclóns y de desgracias!... y sobre tot no se n' haurán anat poch ja d' extran-jers, aburrits y cansats de suar dia y nit... y de gastar horriblement nit y dia!

Hi ha edificis que ja cauhen de vells ó rosegats per las humitats; n' hi ha que ara tot just comensan á construhirse; aquí expositors que van á inaugurar la parada; allá altres que ja plegan lo ram y 's retiran ab las pèrdas... En fi, aixó es un verdader entanglement, com dinhen aquí; un enredo com una casa, del qual algú n' sortirà ab las mans al cap y las butxacas escombradas... si es que no 'n surt pitjor.

L' únich consol que 'ls queda als vehins de Chicago es que si bé fan un mal paper davant de lo que se 'n diu món civilitat, tenen en cambi la ventajja que queda las ganancias, sense participar de las pèrdas. Aquí la Exposició no la fa l' Estat ni l' municipi, sino alguns particulars ríchs y uns quants banchs, que s' han emprés aquest negoci, com podian haver contractat á la Sarah Bernhardt ó fundat una societat ferro-carrilera.

De fixo que davant d' aquest desastre, alguns barcelonins, entusiastas admiradors de la exposició que l' any 88 vam fer al Parch, dirán ab mal dissimulada alegría:

—¿Ho veuhen? Tant que deyan de la de Barcelona, tan que murmuravan de la d' aquí, y ara resulta que á Chicago passen tres quartos del mateix.

En efecte: lo qual demostra senzillament que á Chicago han sigut uns temeraris al intentar la seva exposició... y que nosaltres vam ser uns papanatas al projectar la nostra. Los pobles, com los barcos, tenen fixada una carga máxima: quan se 'n carregan més de la que poden dur, no hi ha remey, se 'n van á pico. Tant se val que 'l poble siga Chicago, com que siga Barcelona; tant té que 'l director se digui Riús y Tauler com que 's digui Mr. Davis.

Ara com ara la *great attraction* en aquestes terras es la visita del representant oficial d' Espanya, lo *duke of Veragua*.

Lo sol anunci de que venia un descendent directe del descubridor d' América, hereu del seu nom y dels seus tituls, va causar una sensació estupenda. Si 'l duch fos home d' humor, y arriba á deixarse contractar pera exhibirse á un tant la entrada, se fa barba d' or en quatre dias. Tal era la curiositat que la seva persona excitava.

Pero, hi ha que dirho; quan l' han vist de prop, la efervescencia ha baixat una mica. Tractantse d' un descendent de Colon, los yankees se figura van veure un guerrero vestit de paysá, pero d' aspecte tremendo; un home monumental digne de la oda y de la estátua.

Y al trobarse ab que poch més ó menos es un home com los demés, que si no digues qu' es duch ningú s' ho pensaria, ja li han cridat *hurrah*; pero no ab lo calor que hi haurian empleat si l' haguessin vist ab casco ó al menos ab una barba ben llarga.

Lo pitjor es quan s' han enterat de las ocupacions que 'l duch té á Espanya...

—¿De qué fa en Veragua en lo vostre país?—me preguntava ab interés un vehi de Chicago.—¿Mana tropas? ¿dirigeix una fragata?

—No senyor: cria toros.
—¿Un nét de Colón?... ¡Frightfulness!—
Verdaderament, n' hi ha per espantarse.

Sempre séu:
TASTICH-FAN.

INS los apotecaris han amenasat ab tancar las botigas, si 'l govern persisteix en la idea de imposar un sello de cinch céntims á totes las recetas, y un sello de deu á tots los especi-fichs que despatxin.

¡Y fan molt bé 'ls apotecaris! Imposar una contribució sobre 'ls qu' están malalts, es una cosa que no s' havia vist may en cap país del mon.

Apart de aixó, s' ha de considerar que 'ls mals d' Espanya no 's curan ab medicinas.

Lo remey que necessita la nació es de una indole tal que no 's troba pas á ca 'l apotecari.

Quan en Lagartijo va tallarse la queta, va taparse la cara ab las mans, en senyal de un gran dolor. Ningú sab que D. Emilio haja fet lo mateix al tallarse la queta republicana.

Lo qual, fins á cert punt, vol dir que D. Emilio te menos vergüenza torera qu' en Rafael.

Passan actualment de 500,000 las fincas embargadas á particulars per débits de contribucions.

¡Mitj milió de fincas embargadas!...
—Y sin embargo llovia.

L' héroe de Sagunto, al retornar de Madrid, se detindrà á Calaf.

Si ho fá aixís, podrá dir als que l' acompanyin:

—Senyors: en aquest terrenó vaig alcansar una de

mas victorias més colossals. Apesar de que feyam la guerra de per riure, vareig rendir al enemich, sense necessitat de donarli una pesseta.

Més de dos mil pobres van reunir-se 'l dia de Corpus al palau episcopal de Barcelona, implorant una gracia de caritat.

La guardia municipal se dedicá á disoldre 'ls. Qualsevol *Xanxas* hauria pogut dirlos:

—Váyanse á paseo, bona *chent*. ¿Qué no saben que 'l señor bisbe está ocupat ahora reuniendo limosnas para el Pare Sant?

Fá poch dias, lo domesticador Donetti, va portar los seus gossos á Palacio.

Y 'l periódich que explica aquesta visita, publica lo següent:

«S. M. el Rey, hizo que el perrito de lanas se tuviera en dos patas, y jugó con el animalito algunos ratos.»

No hi ha com ser gosset de llanas pera prestarse á fer aquestas monadas.

Continúa 'l periódich:
«En cambio, el perro danés le infundía algún respeto, por sus bruscas caricias y su notable corpulencia.»

Y tal vegada també perque 'ls gossos de certa corpulencia y de certa forsa solen ensenyar las dents.

Ha deixat de publicarse *El Semanario*, de Figueras, victima de las excomunións del bisbe de Girona.

¡Lo que son las cosas! Un mateix menjar senta bé ó malament, segons la naturalesa de qui l' absorbeix.

Als periódichs neos, las excomunións els reventan. A nosaltres, en cambi, 'ns engreixan.

Al veure la guerra general que per tot Espanya s' ha declarat contra 'ls pressupostos de 'n Gamazo, 'ns permetem preguntar á D. Emilio:

—¿Es aquest lo pressupost de la pau que vosté demanava y que únicament lo govern de 'n Sagasta podia plantejar?

En aquest cas, y considerant la sort que fatalment está reservada á Espanya, podrém dir ab lo poeta:

«Solo en la paz de los sepulcros creo.»

La *Renaixensa* está molt enfadada perque 'ls actuals regidors no imitan la conducta dels antichs concellers, anant á portar las barras del talem en la professó de Corpus.

La *Renaixensa* 'm sembla á mi que peca d' exigent.

¡Qué dimontri!... ¿Encare vol que portin més barra?

Lo vencedor de Sagunto va visitar al vensut de Alcolea.

¿Qué varen dirse en Campos y en Novaliches?
¡Qui sab, mare de Deu!

Algú suposa que dintre del foch hi ha una castanya que s' está torrant.

Problema: ¿Qui será l' atrevit que la tregui del foch sense escalibarse?

Al que ho consegueixi, serán capassos de nombrar-lo general... de bon *regent*.

Al polítich que per rahons d' edat no verifica certas operacions activas, que requireixen joventut y frescura; pero qu' en cambi, cautiva á alguns polítichs inexperts, fentlos salvar honestas distancias ¿quin nom se li pot donar?

Diguemho de una vegada. Lo polítich que procedeix de aquesta conformitat, mereix lo titol de *Celestina de la monarquia*.

En un ball de criadas:
—Tú, mira la Marieta!... Está ballant ab un negre.

—¿Y donchs que ha de fer la pobra?

—¿La pobra dius? Y perque li dius pobra?

—Perque ahir li van escriure del seu poble que se li havia mort la mare, y ara, naturalment, ha de ballar de dol.

Un senyor de certa edat, qu' en la seva juventut havia mogut molt soroll ab las sévas calaveradas, acompanyava ab lo seu cupé á una senyora á la qual acabava de coneixer en una tertulia, y que no havia trobat cap carruatge disponible.

Avant's de arribar al domicili de la dama, qu' era en extrém guapa, li digué 'l vellot:

—Senyora: per favor... cridi una mica... xiscli... en fi... ja m' entén...

—¿Qué ja l' entench?...

—Si, senyora... Per caritat... no vulgui ferme perdre la reputació als ulls del meu cotxero.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—Que ve-do.
- 2.ª GEROGLIFICH.—Qui no té vot votá no pot.

Han endevinat todas las soluciones los ciudadanos Ll. Rnal, Un Baladrer, Lluis Blanch, F. Estrada, S. Pitxot y Gomis; y l no més Eduardo Barbillo, J. Tous y Dos de casa seva.

XARADA

En l' *invers-dos* de una horta tot dos donas varen *hú* que fá un mes mori al Perú l' hereu del senyor Laporta. Y com tres fet testament deu fer cosa de mitj any, tota la herencia pertany desd' ara al seu fill Climent.

F. JEREZ SANTOS.

ANAGRAMA

Lo noy del Sr. Marsal ahir un *tot* se trenca y ara diu que 'l guardará tancat á dins de un *total*.

CINTET BARRERA Y CARGOL.

TRENCA-CLOSCAS

ROSA MIR
LLINÁS

Formar ab aquestas lletras lo titol de un aplaudit drama castellá.

A. AMIGÓ.

TERS DE SILABAS

•••••
•••••
•••••

Primera ratlla vertical y horisontal: nom de dona.—Segona: ofici.—Tercera: nom de dona.

R. BOADELLA.

GEROGLIFICH

••+
L
CC
I
o n o n
+
R 2 E

TONI-JOAN.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans Ra-cu-t, Vale, Un d' Arbeca, Ramón P. R., Un trixeraire, Un de Fabara, Eduardo Barbillo, S. Blanch, J. Paroró, J. Pataleta, Pajarito, F. R. de P. de D. M., Sanalp y Punti, J. Giné (a) l' hereu de casa, Gurguinet, Pep Rap, M. fanet, J. Sallurt V., M. de Silbantes, Daniel Ferrer, Ll. Viola y Bergés, R. Fujol, J. Avelta, E. Torres Padrós, B. Pasqual, Torrella (a) Torerito, y Ali-Oli:—Lo qu' envian aquesta semana no fá per casa.

Ciudadans A. Amigó, Sisquet del Full, Victorino M., P. Buyó y V., J. Chall de Reus, F. Jerez Santos, J. Panyella, Pep de Sant Gervasi, F. Estrada, Terra y Sorra, Phayqueebó, F. Elias Setmesó, Eduardo Barbillo, Dos de casa seva, y Nás de cantá un rengle:—Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá Un Esquellista: Li agraheim la noticia que 'ns dona.—Yo: Enterats; quan torni á despedirse ho tindrém present.—Escalá de l' Antiga: De las tres, únicament la última pot mitj anar.—Torrella: Es pornogrífich.—E. Blava: Los contrastos que 'ns envia, teneu poca punta.—Torrella Flamench: Es fluix.—R. P.: Va bastant bé.—Un Colomi de Santa Coloma: No 'ns fá 'l pes.—J. Guasch: Aquesta semana no ha estat prou acertat.—Cantor de Catalunya: Aprofitarém algún cantar bilingüe; lo demés no fila prou bé.—Y. A. A.: Está mal versificada.—F. Mario: Lo género serio y floresch está poch acomodat á las condiciones del periódich.—E. Revoltós: Enterats, y ara vosté fassi lo que vulga.—Quico Salora: La petició no te cap interés pel lector, y per lo tant no la considerém publicable.—Tolosa: No va prou bé, ni la prosa, ni 'ls versos.—R. Lleí: Procurarém complaure 'l.—Ll. Salvador: Acusém recibo de la poesia que ja obrava en poder nostre y havia sigut admesa.—Joseph Gaya: No fila prou bé.—Pepito 'l Rayo: Veurém de aprofitar una composició.—E. Coll: Los sonets no soa prou exponents y xistosos.—Salvador Bonavia: De la remesa, 'l sonet es lo que va millor. Las seguidillas no van. En una de las xaradas hi trobem las rimas *escassa* y *espasa* que no consonan. Tampoch consonan *hermosa* y *rossa* que figuran en l' altra.

LOPEZ, editor.—Familia del Mitj. 2.

BARCELONA.—A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.

Cosas de la terra

GRAN
CORRIDA DE TOROS
DESPELIDA
DE
LAÇARTIJO

Corpus flamench.— Ab motiu de la despedida del Califa, fins las mitras van rendir tribut á las banyas.

¡Oh nació desconsolada!
¡Al últim se l' ha tallada!

Pelegrins fi de sigle.

Navarra.— El parto de los montes.

—Una gracia de caritat, senyora.
—No pot ser: aquestos fondos son pel Papa.
—Senyora, jo no soch papa; pero en cambi soch papá de tota aquesta quitxalla.

La politica sagastina de avuy ...